

Sysselsættelsen med disse praktiske Foranstaltninger lattede Per den lange Ventetid. Saa haardt det end faldt, overholdt han nemlig nøje Fru Engelhardts Paabud om ikke at skrive til hende eller paa anden Maade at forsøge nogen Tilnærmelse. Dog kunde han i sin Utaalmodighed ikke lade være med hver Aften at søge ud i det frederiksbergske Villakvarter, hvor hun boede, for at kaste en Rose op paa hendes Altan og maaske være saa heldig at opdage hendes forbiglidende Skygge paa et oplyst Gardin. En Gang, da han ved at lytte til to Tjenestepigers Passiar udenfor Villaen havde faaet at vide, at hun var til Bal hos en Grosserer paa Gammelholm, tilbragte han den halve Nat i Snesjap og Søle i den paagældende Gade for mulig at faa et Glimt af hende at se, naar hun kørte bort. Mens han gik dør og ventede mellem Drosker og halvdrukne Kuske og hele Tiden saa' hende for sig, saaledes som hun hin Nat ved Bortkørselen fra Karnevalet havde staaet ude i Forhallen i sin store Pelsværkskaabe og ventet paa sin Vogn, fik han en forfløjen Idé. Han kom pludselig til at huske paa en Bemærkning, hun ved samme Lejlighed med en frysende Bevægelse havde ladet falde om, at hun altid følte sig uhyggelig tilmode ved at køre ude paa de ensomme Villaveje saa sent paa Natten, naar Lygterne var slukkede. Og i sin Trang til at vise hende sin Taknemlighed, til at give et Livstegn fra